

Jaké to bude, až pojedeme na výlet

Z DENÍKU

21. 6. 2023 - ŠKOLNÍ VÝLET, HLUBOKÁ

Vstávání bylo hrozné, zaspala jsem, a tak mi nezbývalo nic jiného, než se výletu zúčastnit v pyžamu a nenasnídaná. I přes to jsem se ale stihla v 7 hodin ráno připojit na teamsy se zbytkem třídy. Krátce po sedmé nám začal program, paní učitelka Flídrová si stáhla prezenční listinu, načež zjistila, že Kuba Jindra chybí. Abych byla upřímná, vůbec mě to nepřekvapilo. Snad nikdy se totiž nestalo, že by Kuba někam přišel včas. Dokonce bych se i vsadila, že v době odjezdu ještě snídal. Tomášovi jako obvykle nefungoval mikrofon, chudák pak celý výlet mlčel. Zpětně jsme mu za jeho výdrž udělili bobříka mlčení. Pan průvodčí nám online zkontroloval jízdenky, pustil nám audio stopu drnčícího vlaku a nasdílel jeho interiér. Mnozí z nás využili příležitosti a zúčastnili se komentované prohlídky lokomotivy vlaku. Výhodou tohoto distančního cestování je, že se s nikým nemusíte hádat o místenku v kupé a nemusíte se bát, že chytíte mušky z nemytých záclon.

Cesta byla zábavná, ale nejspíš jen pro nás žáky. Po celou dobu jsme byli dost neukázněni a učitelé, kteří s námi jeli, nám vyhrožovali, že nám vypnou mikrofony, pokud budeme takhle neustále hulákat přes sebe. Když jsme přijeli na místo, dostali jsme pokyn od vedení vystrčit hlavu z okna, aby nám to navodilo alespoň částečný pocit, že jsme venku. Úplně ven se totiž nesmí, nový ministr zdravotnictví, za poslední rok ve funkci už 9. vyhlásil, že osoby starší 3 měsíců smí opustit ložnici, jenom pokud se prokáží negativním testem na Covid-23, a po celou dobu, kterou stráví venku, musí mít nasazený respirátor typu FFP31, což je kompaktní a vysoce účinná ochrana celého obličeje včetně krku. Navíc když jdete ven a dojde k přímému kontaktu s další fyzickou osobou, musíte mít na očích sluneční brýle typu UV-16, jelikož nová mutace koronaviru je daleko zákeřnější než ty předchozí. Nově se totiž nepřenáší jen kapénkově, nýbrž i pouhým pohledem z očí do očí.

Pohled z okna byl k nezaplacení. Nemohla jsem se vynadívat na tu krásu před sebou, obloha v těchto letních dnech byla jasně modrá a pod ní se rozprostíral nekonečný, zelený koberec. Vzduch byl prosycen vůní šerfků a bezinek a mně se náhle vybavily vzpomínky z dětství. Byl to nádherný a zároveň velice smutný pohled, tam kde jsem jako malá běhala před tatínkovou sekačkou a rychle trhala sedmikrásy na věneček, než mi je poseká, vyrůstaly dnes vysoké šlahouny kopřiv a popínavého plevelu. Kdybych si odmyslela šedivé budovy panelového sídliště, nepřírozeně narušujících tuto jinak krásnou scenérii, připadala bych si tu jako v přírodní rezervaci. Vše okolo bylo dílem přírody, každý kámen, každý trs trávy, holá místa ošlehaná větrem, to vše měla na svědomí příroda. Nic z toho nebylo uměle vytvořené člověkem. A to bylo právě to krásné a smutné. Krásné, protože příroda prospívala, vzduch byl svěží a voněl a voda byla tak průzračná, že bylo vidět až na samé dno i těch nejhlubších koryt a rybníků. Zároveň to bylo smutné, protože to vše připomínalo krutou realitu, kdy jsme přestali chodit ven a uzavřeli se do svojí vlastní bubliny. Sami sebe jsme odsoudili k věčnému pobytu mezi čtyřmi stěnami. Postupně jsme si však na svou tísnivou situaci zvykli a otázka „Kdy už to skončí a bude všechno jako dřív?“ se stala jen řečnickou, hloupým vtipem, na který jsme všichni znali odpověď, ale nikdo ji nechtěl říkat nahlas. Možná byla současná situace také z části dílem přírody, třeba to tak chtěla, možná jsme jako lidstvo natolik vyčerpali její zdroje, že ji to donutilo se bránit, potřebovala si odpočinout, nabrat druhý dech. Napadá mě, že pokud nám někdy v budoucnu bude opět dopřáno bez omezení vyjít ven, měli bychom zareagovat na toto prosebné volání přírody. Možná si jí začneme více vážit a nebudeme ji decimovat civilizačními vymoženostmi.

Z mých nostalgických úvah mě vyrušila Soňa svým hlasitým smíchem. Dnes je to poprvé, co jsem jí to neměla za zlé. Díky ní jsem totiž zjistila, že jsme už vešli do zámku. Paní průvodkyně se nám omlouvala za zpoždění, ale měla problémy s připojením, mají prý teď v létě převis průvodců a všichni jsou připojeni na jednom zdroji internetu. Prohlídka celkově se mi moc líbila, jenom je škoda, že jsme nemohli dělat snímky obrazovky, platilo se za ně nekřesťanských 500 korun! Nakonec se na prohlídku připojil i kníže Schwarzenberg, který nám popřál hezké prázdniny. Od minulého roku zpestřuje online prohlídky svou přítomností a bere to jako své vedlejší zaměstnání. Kdo prý dnes není lékař nebo zaměstnanec zásilkové služby, dřív nebo později skončí na pracovním úřadě.

Posledním bodem programu byla zoo, to bylo teprve něco. Pouštěli nám do sluchátek různé zvuky zvířat a my jsme se měli hlásit a hádat, o jaké zvíře se jedná. Vesměs jsme se jako třída na zvířatech shodovali, ovšem u čísla 8 si vůbec nejsem jistá, co to bylo. Já za sebe se přikláním k jezevci, nicméně se objevovaly tipy jako například tygr, kůň, anebo i papoušek. Matěj Doškář dokonce vyslovil domněnku, že by se mohlo jednat o nějaký druh mořské ryby. Celý patnáctiminutový rozchod jsem pak strávila hledáním, jaké zvíře dělá „lá-íá“. V 18:00 jsme nasedli zpátky do vlaku, a to i přesto, že jsme cestou ztratili 4 spolužáky.

Sláva nazdar výletu, už jsme doma, už jsme tu!

Anna Drnková